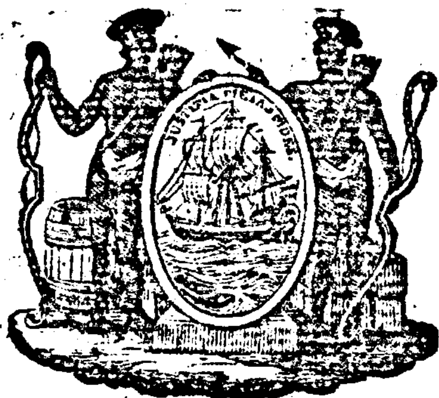
N°. 99. **A°. 1840.**

WOENSDAG, den 9den DECEMBER.

Nieuwe Surinaamsche Courant.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 7 December 1840.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben gewend, met verzoek om *Brieven van Manumissie*, te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1°. P. J. EMANUELS, voor de Slavin *Doortje;* haar in eigendom toebehoorende.

2°. W. G. MURRAY, voor de Slavin *Cleopatra* en hare Kinderen *Mary, Eleonor* en *Johannes;* hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat al de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, worden opgeroepen om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Buitenlandsche Nieuwstijdingen.

FRANKRIJK.

PARIJS, 5 October.

Het is gemakkelijk te zien, dat de provisoire gouvernements junta van Madrid volkomen bereid is, de impulsie van Espartero te volgen. De Madridsche Gaceta, het officiële orgaan van dat gouvernement, ewaait den roemrijken veldheer den uitbundigsten lof toe.

— De generaal Espartero heeft zich tot de kamer van koophandel te Madrid gewend, ten einde eene leening van 4½ mil. realen te negociëren, welke gelden hij voor de armee van het noorden bestemt. Tot waarborgen heeft hij verscheidene belastingopbrengsten, en, des gevorderd, zijne onderteekening, de goederen zijner echtgenoote en eindelijk de onderteekening van het huis Santa-Cruz de Logrona aangeboden. De kamer van koophandel heeft niet slechts in dit voorstel bewilligd, maar zelfs verklaard hoegenaamd geen intrest te willen nemen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, 1 October.

Blijkens de berigten uit Pruissen, heeft het voorstel der provinciale Stenden van Oost- en West-Pruissen, betreffende de invoering eener meer algemeene volks-vertegenwoordiging, of constitutie, en het dienaangaande door den Koning gegevene antwoord, daar te lande eenen ongemeen diepen indruk gemaakt, en houdt men er zich bij voortduring met deze aangelegenheid bezig. Men verneemt thans, dat de genoemde Stenden-vergadering het besluit, om zoodanig voorstel te doen, met bijna algemeene stemmen genomen heeft. Slechts 5 leden hebben zich daartegen verklaard, en terstond bij den Koning een adres ingediend, waarin zij tegen het voorstel protesteerden. Dit protest heeft een overgroot aantal kiezers, te Koningsbergen wonende, of daar aanwezig bij gelegenheid van de plegtigheid en de feesten der huldiging, bewogen, om van hunnen kant terstond een adres aan den Koning toetezenden, waarin zij tegen dat protest der minderheid opkwamen en het door de Stendenvergadering genomene besluit ondersteunden. — Naar men meldt, zouden ook de Stenden van andere provincien bedacht wezen op het doen van voorstellen aan den Koning, betreffende de bedoelde aangelegenheid: niet zoo zeer, om in het thans openlijk kenbaar gemaakte besluit van Z. M. te dien aanzien, hetwelk over het algemeen veel bijval vindt, eenige verandering te bewerken, als wel om bij deze gelegenheid mede van de denkwijze der andere gewesten over dit belangrijke punt te doen blijken.

— Sedert lang is te Göttingen veel gesproken geworden over de waarschijnlijkheid eener amnestie, en hoopte men die, namelijk, voor de reeds sinds negen jaar te Celle opgesloten Göttinger gevangenen; maar deze hoop is wel al te voorbarig. Met deze amnestie moet men echter niet verwarren het aan den heer Wehner, op verzoek zijner echtgenoote, toegestane verlof tot het doen eener badreis. Dit is eene soort van genade, welke de policie-achtige gevangenhouding van Wehner, niet opheft; integendeel, dezelve zal weder beginnen op het eigen oogenblik van zijne terugkomst, zoo als hij ook tot aan de grenzen door de policie zal worden vergezeld. Aan eene amnestie kan in dit geval te minder gedacht worden, dewijl de heer Wehner, tot hiertoe, steeds vruchteloos, zoo wel bij het ministerie als bij het kabinet, gevraagd heeft naar den aard van het misdrijf waarvan men hem beschuldigt, en hij naar alle waarschijnlijkheid spoedig de bescherming van het ingeroepene hoogste appel-geregtshof tegen deze enkel als voorloopige maatregel genomene opsluiting ondervinden zal, daar men naar vermeent, over de tegen de Hannoversche justitie kanzelarij, nopens het crimineel onderzoek tegen den magistraat der residentie ingebragte bezwaren, uitspraak is gedaan.

— De St. Peterburgsche dagbladen behelzen het volgende schrijven uit Tiflis:

»Ik vermoed datgij reeds gehoord hebt van de schrikkelijke aardbevingen des Ararats, die de stad Nachitschewan tot op den grond toe vernield, alle gebouwen in Erivan beschadigd en twee districten van Armenië, Scharir en Surmalinsk, verwoest heeft. Alle dorpen in gemelde districten liggen in puin, de grond is zoodanig gespleten, dat al het katoen en de rijst te velde zonder water gebleven en gevolgelijk verloren is. Het ergste echter is in de nabijheid van den Ararat voorgevallen. Verbeeld u: het geweldig gevaarte des bergs heeft zich van den bodem losgescheurd, en zeven wersten ver vreesselijke sporen van verwoesting achter gelaten. Op deze wijze is onder anderen het groote dorp Achuri, gelijk Herculanum en Pompeji, bedolven. Aldaar zijn onder ontzaggelijke massa's van steen meer dan duizend menschen begraven. gelijker tijd drong eene dikke vloeistof, die daarna in eenen vloed overging, uit het geopende binnenste van den Ararat, vulde dien schrikkelijken afgrond en wierp er de lijken der ongelukkige bewoners van Achuri, paarden, ossen, levensmiddelen, enz uit. De aarbevingen duurden sedert in beide gemelde districten dagelijks voort en verwoestten dezelve geheel. Nog is de Ararat niet rustig.

MENGELWERK.

Latijn en Werken.

Wijlen JOHN ADAMS, in der tijd President der Vereenigde Staten, verhaalde menigmaal, ja zelfs nog in de laatste dagen van zijn leven, met al de vrolijke luimigheid welke hem zoo zeer kenmerkte, de volgende anecdote uit zijn vroeger leven: »Toen ik nog een knaap was, moest ik de Latijnsche spraakkunst leeren, en had daartegen een' geweldigen weêrzin. Mijn vader stond er op, dat ik studeren zou, en daarom plaagde men mij met deze verwenschte Grammatica tot zoo lang, dat ik begreep het niet langer te kunnen uithouden. Ik ging dan eindelijk naar mijn' vader, zeide hem dat het studeren mij niet beviel, en verzocht liever aan eenige andere bezigheid gezet te worden. Zulk een voornemen strookte niet met de wenschen van mijnen vader, die het echter niet regtstreeks scheen te keer te willen gaan. Snel was hij met een antwoord klaar. »Goed, JAN," zeide hij; »bevalt u de Latijnsche Grammatica niet, zoo beproef het eens met de spade, misschien gaat het daarmede beter. Op de weide hebben wij eene sloot noodig; leg uw Latijn ter zijde en graaf." Dit scheen mij een heerlijke ruil; in drie sprongen was ik op de wei. Ondertusschen, weldra vond ik, dat graven op den duur nog lastiger was dan Latijn leeren, en deze eerste dag was de langste, welken ik immer beleefd heb. Ik at dien dag mijn brood letterlijk in het zweet mijns aangezigts, en was blijde, toen de avond kwam. 's Nachts maakte ik eenige vergelijkingen tusschen de Latijnsche Grammatica en het behandelen der spâ, maar zeide daarvan tegen niemand een woord. Den volgenden voormiddag groef ik verder, en was, toen het middag werd, op het punt om tot het Latijn terug te keeren; maar ik schaamde mij, en kon het niet over mij verkrijgen. Gedurende den nacht echter overwon het moeijelijke van den arbeid mijnen trots, en ik verklaarde mijnen vader (de hardste strijd, dien ik in mijn leven immer doorgestaan heb) dat ik, zoo hij zulks veroorloven wilde, tot de Grammatica terugkeeren zou. Hij was hierover in zijn binnenste zeer verheugd, en, zoo ik mij naderhand eenigen roem verworven heb, ben ik zulks alleen verschuldigd aan mijne twee dagen arbeids in die afschuwelijke sloot."

Nieuwe Dievenstreek.

Onlangs verschijnt 's morgens vroeg een goed gekleed heer aan het bureau van den schouwburg te *Brussel*, en verneemt met ongeruste haast, of men 's avonds te voren in de zaal niet iets van waarde gevonden heeft; hij had, zeide hij, een doekspeld van briljanten verloren, herinnerde zich, dezelve bij het plaatsnemen in den schouwburg nog gehad te hebben, en had ze niet meer, toen hij in zijn hôtel terugkwam. Daar men zijne vraag met neen beantwoordt, schijnt de vreemdeling zeer aangedaan, en beklaagt bitter zijn verlies,

alzoo de doekspeld van groote waarde is. Hij vraagt om raad, hoe hij het moet aanvangen, om zijne kleinood bij openbare aankondiging terug te vragen; en daar hij overtuigd is, hetzelve in den schouwburg verloren te hebben, hoopt hij, dat de directie hem wel veroorloven zal, den vinder aan haar te verwijzen. Dit zijn verzoek hem toegestaan zijnde, magtigt hij de directie, om aan den vinder eene belooning van 200 francs te betalen, geeft eene naauwkeurige beschrijving zijner speld, en neemt zijn afscheid. Het duurt niet lang, of men ziet werkelijk briefjes aanplakken, inhoudende dat er eene briljanten doekspeld in of omstreeks den schouwburg verloren is, en dat de eerlijke vinder verzocht wordt, dezelve tegen eene belooning van 200 fr. bij de directie van den schouwburg terug te brengen. Na verloop van eenige uren verschijnt bij dezelve werkelijk een man, en zegt, dat hij gelooft het verlorene kleinood gevonden te hebben; hij laat het zich naauwkeurig beschrijven, om zich te overtuigen, dat het het ware is, overhandigt het, ontvangt het loon, en gaat heen. De directie wacht lang vergeefs op den gewaanden verliezer, en zal zeker nog lang kunnen wachten, want bij nader onderzoek bleek, dat de teruggebragte diamantspeld valsch en geene 5 fr. waardig was. — Hoe kunstig berekend, zoo wel op het waarschijnlijk slagen van het plan, als op het straffeloos blijven der beide gaauwdieven, ingeval van te vroege ontdekking.

Een staaltje van koninklijke wreedheid en hoofsche vleijerij.

De wreedheden van den Perzischen koning CAMBYSES zijn bekend. Eens droomde hij, dat zijn broeder SMERDIS zich ten troon verheven had; terstond deed hij den onschuldige vermoorden. Eenigen tijd daarna vermaakte zich CAMBYSES, terwijl zijne vrouw MEROË(*) naast hem stond, met het gevecht tusschen een' jongen hond en een' jongen leeuw aan te zien. Toen de hond het te kwaad kreeg, schoot een andere jonge hond uit het nest toe, en de leeuw moest zwichten. MEROË, dit ziende, begon bitter te weenen; en toen CAMBYSES haar naar de reden vroeg, antwoordde zij, dat dit gezigt haar aan haren broeder SMERDIS herinnerde, die door toedoen van zijn' eigen' broeder was omgekomen, zonder dat er *één* was, die voor hem opkwam. CAMBYSES, door deze zijdelingsche vergelijking bij een redeloos dier beschaamd, geraakte in woede, en gaf zijne vrouw een' schop, dat zij aan de gevolgen stierf. Eens vroeg hij aan een' zijner gunstelingen PREXASPES, hoe zijne onderdanen over hem dachten. Deze antwoordde, dat de Perzen nog al over hem tevreden waren, maar meenden, dat hij te veel wijn dronk, en dit zijn verstand moest benevelen. »Ei, ei," zei CAMBYSES, »denken zij dat de wijn mijn verstand bedwelmt? Wel neem gij er dan de proef eens van. Ziet ge daar dat jongsken op het voorplein van mijn paleis wel spelen? Als ik dezen pijl hem midden door het hart kan schieten, dan hebben de Perzen ongelijk, maar raak ik hem op eene andere plaats, dan hebben zij gelijk." — De wreede koning nam aanstonds boog en pijlen, terwijl de hoveling sidderend bij hem stond, want het genoemde jongetje was zijn eigen zoon. De pijl snorde van den boog en trof den onschuldigen knaap midden door het hart. »Ziet ge nu wel" zeide CAMBYSES op een' bedaarden toon—»dat de Perzen onwaarheid spreken!" En wat antwoordde de vader? »Sire!" zeide hij, »Apollo zelf had hem niet beter kunnen raken." — Zeer kernachtig zegt SENECA van hem: *Sceleratius telum illud laudatum est quam missum*, de geprezene pijl is verfoeijelijker dan de afgeschotene, of, met andere woorden, de lofspraak is schandelijker dan de daad.

(*) Zij was tevens zijne zuster. Bij de Perzen was het den koningen geoorloofd, met hunne zusters te trouwen.

Het Bastaarddier.

Een *Engelsch* reiziger verhaalt een origineel kermisbedrog, hem in eene kleine stad van *Frankrijk* voorgekomen. Op een openbaar plein was een tent of loods opgeslagen, met een opschrift, hetgeen in geweldig groote letters zeide: »Hier is te »zien de bastaard van eene wilde eend en »van een' haas, een zeldzaam en wonder»lijk natuurgedrogt." Het uithangbord lokt drommen van nieuwsgierigen. Men wacht tot dat er een talrijk aantal derzelver bijeen is, en nu opent zich de toegang tot het beloofde wonderschepsel. Op de kijkplaats echter verschijnt, met edelen Franschen zwier, de ondernemer, vraagt, onder herhaalde buigingen, wel duizendmaal om verschooning, alzoo de Policie op het oogenblik de zeldzaamheid, welke hij vertoonde, in beslag genomen en aan de Akademie der Heeren Natuuronderzoekers had uitgeleverd. Ondertusschen — en met deze woorden stootte hij de deur van eene kooi open — kan men hier *de beide ouders* van het zeldzame natuurwonder beschouwen. Het publiek, onder hetwelk zich ook onze *Engelschman* bevond, bezag, eenigzins verbluft, eene wilde eend en eenen tammen haas, zoo als men dezelve dikwijls genoeg voor niet te zien krijgt, en ruimde hierop de tent, om voor andere nieuwsgierigen plaats te maken.

Een nieuw en treffend voorbeeld van de schranderheid des Olifants.

Een *Engelsch* Officier in de *Oostindiën* bezat eenen Olifant, dien hij zorgvuldig verpleegde, zoodat hij doorgaans bij de ruime voedering van denzelven tegenwoordig was. Eene verre reis moetende doen, beval hij deszelfs oppasser het dier bijzonder aan. Maar de eigenbaat diens mans verleidde hem weldra, om het dagelijksch rantsoen des Olifants zoo zeer te verminderen, dat zijn meester, bij den terugkomst den vermagerden lieveling naauwelijks herkende; terwijl het den trouweloozen verzorger niet aan logens ontbrak, om alle vermoeden van zich af te weren. De blijdschap van het arme beest intusschen, toen het zijnen heer wederzag, was onbeschrijfelijk. Toen de gewone tijd van voederen verscheen, waarbij de Officier wederom tegenwoordig was, en den Olifant alzoo het volle rantsoen werd voorgezet, deelde het schrandere dier de portie in tweën, at de eene helft gretig op, zag zijnen meester veelbeduidend aan, en ging vervolgens zeer bedaard in zijn' stal. Deze pantomime was zoo duidelijk, dat de Officier terstond den bedriegelijken knecht onder handen nam, die dan ook, overtuigd en getroffen, zijn vergrijp beleed.

In *Moskou* woont de weduwe eens bontwerkers, die den hoogen ouderdom van 137 jaren bereikte. Zij had zich in haar 123e jaar voor de vijfde maal in het huwelijk begeven, en in elk dezer huwelijken zeer genoegelijke dagen beleefd. Volgens haar eigen zeggen heeft zij dezen zeldzamen ouderdom aan eene matige, met de wetten der natuur strookende, leefwijze te danken. Zij vermeed met zorgvuldigheid alle verkoeling en overlading der maag, elke hevige aandoening des gemoeds. Zij is nog in het bezit van gezonde zintuigen, en hoort door Gods goedheid, misschien het 200e. jaar te kunnen bereiken. Hare gewone spreuk is: »De natuur is de beste geneesheer." Zij werd ook nimmer door eene veelbeteekende ziekte bezocht.

Geboorte en Sterfgevallen.

BURGERLIJKE STAND.

Van den 1sten tot en met den 30sten November 1840 zijn ingeschreven, als:

GEBOREN: Den 2den November, Margaretha Cadzand; *dochter.* — Idem, Anna Charlotte Olivier, *zoon.* — Den 3den, Margaretha de Britto, *zoon*, — Den 4den, Susanna Hillegonda Schouten, *dochter.* — Den 7den, Charlotte Francina Theodora Weiberg, *dochter.* — Idem, Christina Boëtius, *zoon.* — Den 9den, Rebecca Margaretha Denneboom, *dochter.* — Idem, Cicilia Geertruida Nuttig, *dochter.* — Den 12den, Jacoba Elisabeth Pommeresschen, Echtgenoot van Jacob François Saile Vanier, *dochter.* — Idem, Hendrina Johanna Margaretha Nieuwlant, *zoon.* — Den 13den, Agnetta Bauwer, *dochter.* — Den 14den, Finette Tabor, *dochter.* — Idem, Elisabeth van Faverij, *dochter.* — Idem, Charlotte Rebecca Harper, *zoon.* — Den 15den, Theresia Brundel, Echtg. van Wilhelmus Joannes Greeve, *dochter.* — Den 16den, Johanna Wilhelmina Zonweg, *zoon.* — Idem, Louisa Josephina Chateau, *zoon.* — Den 17den, Susanna Johanna Goede, *zoon.* — Idem, Carolina Geertruida Bruijn, *dochter.* — Den 20sten, Jacoba Soerel, *zoon.* — Den 22sten, Louisa Antoinetta Chilget, *dochter.* — Den 23sten, Sara à Cohen, Echtg. van Marcus Wolff, *dochter.* — Den 25sten, Maria Petronella Dalem, *dochter.* — Den 28sten, Maria Magdalena Stuger, *zoon.* — Den 29sten, Jacoba Sara Stuger, Echtg. van Johan Hendrik Reijeg; *zoon.*

LEVENLOOS GEBOREN: Den 24sten, een Kind van het mannelijk geslacht van Agnetta Helena Anna Gunther, Echtg. van Friedrich Wilhelm Bänffer — Den 29sten, een Kind van het mannelijk geslacht van Hendrika Magdalena Brunswijk.

OVERLEDEN: Den 3den October, Jan Eilers de Vries, schepeling aan boord van het Koopvaardijschip *Alcijon*, Kapt. Jacob van der Kolff Wz., oud 40 jaren, (verdronken.) — Den 4den November, Fredrik Christoffel, zoon van Antoinetta Elisabeth Krauch, oud 2 jaren. — Den 6den, Blanca Fereijra, weduwe van Jacob Mozes Fernandes, oud 62 jaren. — Den 7den, Joseph Louis Nahar, oud 45 jaren. — Den 8sten, Aron Mozes Fernandes. zoon van wijlen Mozes Fernandes Jr. en Rachel Aron de Mesquita, oud 13 jaren. — Den 10den, Henricus Jacobus, zoon van Rosalie van Francina van Diettecker, oud 6 maanden. — Idem, Anthonie Marie Conelle, oud 31 jaren. — Den 11den, Jance Geertruida Hillers, dochter van Wilhelmijntje Weijs, oud 12 jaren. — Den 13den, Peter Turquard, zoon van Josephine Maria Dosserij, oud 1 jaar en 3 maanden. — Den 16den, Maria Catharina Wensacq, oud 61 jaren. — Idem, Christiaan Jacob Smidt, oud 33 jaren. — Idem, George Daniel Louwerman, oud 14 jaren. — Den 17den, Rudolph Lodewicus, zoon van Sara Henriette Andriessen, oud 1 jaar en 7 maanden. — Den 18den, Johanna, dochter van Maria Elisabeth Krans, oud 1 maand en 8 dagen. — Den 20sten, Charles Ferdinand IJrel, oud 48 jaren. — Den 22sten, Marcus Samson Jr., Echtg. van Sara Jacob Samson, oud 56 jaren. — Den 24sten, Elisabeth van Joost van Nieuw Amsterdam, oud 77 jaren. — Idem, Abraham David Sanches, oud 17 jaren. — Den 25sten, Agnetta Helena Anna Gunther, Echtg. van Friedrich Wilhelm Bänffer, oud 40 jaren 1 maand en 17 dagen. — Den 28sten, Elisabeth Magdalena Geijslar, vroeger wed. Kreps, laatstelijk van Pieter Cassel, oud 87 jaren en 22 dagen. — Den 29sten, Mozes Matatias de Robles, oud 67 jaren en 10 maanden.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 6den dezer, de Engelsche Schoener *Robert Haynes*, Kapt. John Blacgrove, van Demerary, hebbende 7 dagen reis; Passagiers: de WelEerw. en Zeer Geleerde Heer DIRK MOOLHUIJZEN PHZ., Predikant bij de *Nederduitsche Hervormde Gemeente* te Demerary en Essequebo; Mejufvrouwen Christina Johanna de Jonge, Wilhelmina Johanna Nahar en Dulcina van der Pant.

Te Paramaribo, ter Boekdrukkerij van BOON & C°.